

ASTRID LINDGREN

Anh em Tim sư tử

1.

Bây giờ, tôi kể các bạn nghe chuyện về anh trai tôi. Anh trai tôi - Jonathan Tim Sư tử. Chuyện về anh ấy gần như một truyền thuyết, lại na ná như chuyện ma, thế nhưng từng câu từng chữ trong đó đều có thực, cho dù có lẽ chỉ Jonathan và tôi là hai người duy nhất biết.

Ban đầu, tên anh Jonathan không có chữ Tim Sư tử. Tên đệm của anh là Sư tử, cũng như tên đệm của mẹ và của tôi vậy. Tên anh là Jonathan Sư tử, tên tôi là Karl Sư tử và mẹ là Sigrid Sư tử. Người ta gọi bố là Alex Sư tử, nhưng bố đi biển và rồi từ đó chúng tôi chẳng bao giờ nghe tin về bố nữa. Nhưng điều tôi sắp kể cho các bạn nghe đây là làm sao anh Jonathan của tôi lại đổi tên thành Jonathan Tim Sư tử và những điều lạ lùng sau đó đã xảy ra như thế nào.

Jonathan biết rằng tôi sắp chết. Có lẽ tất cả mọi người đều biết như vậy trừ tôi. Ngay ở trường người ta cũng biết vì hầu

như lúc nào tôi cũng ho hắng và ồm ầu. Suốt sáu tháng vừa rồi tôi không đi học được buổi nào. Tất cả các bà các bác từng đến thuê mẹ may quần áo cũng đều biết chuyện, và trong lúc chính một bà nói về chuyện ấy với mẹ thì tôi đã vô tình nghe thấy. Hai người tưởng tôi đang ngủ, còn tôi thì chỉ nằm yên và nhắm mắt lại thôi. Và tôi đành cứ nằm yên như vậy vì tôi không muốn cho mọi người thấy rằng tôi đã nghe được điều kinh khủng ấy - tôi sắp chết.

Tất nhiên là tôi buồn và sợ hãi kinh khủng, nhưng tôi không muốn mẹ biết. Nhưng khi Jonathan về, tôi nói chuyện với anh ấy.

- Anh có biết là em sắp chết không? - Tôi vừa hỏi vừa khóc. Jonathan nghĩ ngợi một lát. Chắc anh không muốn trả lời, nhưng cuối cùng anh cũng nói:

- Có anh biết.

Khi đó tôi khóc dữ dội hơn

- Sao lại có những chuyện khủng khiếp như vậy? - tôi hỏi -

Sao lại có chuyện khủng khiếp là có người phải chết khi chưa đến 10 tuổi đầu???

- Qui ròn em biết không, chuyện không khủng khiếp đến thế đâu - Jonathan bảo tôi. Anh cho là em sẽ được sống những ngày tuyệt vời.

-Tuyệt vời - tôi nhại lại - Bị chôn dưới đất và chết mà tuyệt vời à?

- Ôi - Jonathan nói - Chỉ có cái vỏ của em bị nằm dưới đó thôi, em biết không? Còn chính em thì bay đi một nơi hoàn toàn khác

- Đi đâu ? Tôi hỏi, vì tôi khó mà tin được anh ấy.

- Đi Nangiyala - anh trả lời.

Đi Nangiyala - anh buông mấy chữ ấy ra cứ như thể nó là cái mà trên đời này ai ai cũng biết. Nhưng tôi chưa từng nghe nói tới từ ấy bao giờ

- Nangiyala? - Tôi hỏi lại - Đó là đâu?

Jonathan trả lời rằng anh ấy cũng không biết chắc lắm, nhưng nó ở đâu đó phía bên kia những vì sao. Và anh bắt đầu kể cho tôi nghe về Nangiyala, đến nỗi tôi chỉ muốn bay thật nhanh đến đó.

- Trên đó, vẫn còn đang là thời người ta đốt lửa trại và mọi việc diễn ra như những truyền thuyết, rồi em sẽ thích cho mà xem.

- Em thấy không Qui ròn. Thế là khác hẳn với việc phải nằm đây, ho hắng ốm đau, chẳng chơi được gì đúng không?

Jonathan thường gọi tôi là Qui ròn. Anh gọi tôi như vậy từ khi tôi còn bé, và khi tôi hỏi vì sao thì anh bảo rằng anh rất

thích bánh qui tròn, nhất là loại qui tròn như tôi. Mà thế thật, anh ấy yêu tôi, Jonathan ấy mà, kể cũng lạ vì tôi xưa nay cũng chỉ là thằng bé tương đối xấu xí, ngớ ngẩn và nhút nhát, với đôi chân cong queo, và chỉ thế thôi. Khi tôi hỏi Jonathan làm sao anh lại đi thích một thằng bé xấu xí ngớ ngẩn với đôi chân cong queo thì anh trả lời:

- Nếu em không phải là một thằng bé mặt mũi xanh xao xấu xí nhỏ nhắn với đôi chân cong queo như vậy thì em đâu còn là Qui tròn của anh, là thằng bé mà anh yêu.

Nhưng tối hôm đó, khi tôi đang sợ chết, anh bảo rằng tôi đến được Nangiyala thì ngay lập tức tôi khỏe mạnh và khôi ngô tuấn tú.

- Khôi ngô tuấn tú như anh chứ? Tôi hỏi

- Khôi ngô tuấn tú hơn nhiều - Jonathan đáp

Nhưng anh ấy không nên để tôi như vậy vì xưa nay chưa có ai tuấn tú bằng Jonathan và sẽ không bao giờ có.

Anh Jonathan trông thật giống như một hoàng tử trong truyền thuyết. Mái tóc óng ánh như vàng, đôi mắt xanh sẫm thật đẹp của ánh sáng rực rỡ hàm răng của anh thật trắng và đôi chân của anh mới thẳng làm sao.

Mà đâu chỉ có vậy, anh còn tốt bụng khỏe mạnh. Anh hiểu mọi thứ, anh biết mọi thứ. Anh nhất trường. Anh đi đâu là

bọn trẻ con trong sân quây đến đó, muốn được cùng anh. Anh nghĩ ra những thứ vui vẻ cho chúng nó, dẫn chúng nó chơi những trò phiêu lưu mạo hiểm, Riêng tôi chẳng bao giờ được cùng đi với các bạn vì tôi cứ phải nằm trên chiếc xô-pha làm giường, đặt trong bếp- hết ngày này qua ngày khác. Nhưng về đến nhà Jonathan lại kể hết cho tôi nghe, tất cả những gì anh ấy làm, anh ấy thấy, nghe và đọc. Anh ấy ngồi bên mép giường tôi, lâu ời là lâu để kể cho tôi nghe.

Jonathan cũng ngủ trong bếp, trên một chiếc giường mà tôi tới anh ấy phải dỡ từ tủ quần áo ra. Và khi lên giường xong anh ấy lại kể tiếp cho tôi nghe chuyện và những truyền thuyết, tới tận khi mẹ từ buồng bên gọi sang:

- Thôi, hai đứa có yên lặng không nào. Thằng Karl phải đi ngủ chứ.

Nhưng thật là khó ngủ khi cứ bị ho. Đôi khi Jonathan tỉnh dậy vào lúc nửa đêm, đun nước mật cho tôi uống đỡ ho. Anh thật là tốt, anh Jonathan.

Tôi hôm đó khi tôi đang sợ chết, anh ngồi cùng tôi suốt mấy tiếng đồng hồ, và chúng tôi chuyện trò với nhau về

Nangiyala, nói thật nhỏ để mẹ không nghe thấy. Mẹ đang ngồi may như thường lệ, nhưng mẹ để máy khâu trong phòng ngủ của mẹ - các bạn thấy đấy chúng tôi chỉ có một buồng và

một gian bếp. Cửa vào buồng mẹ vẫn mở, và chúng tôi có thể nghe thấy mẹ đang hát, vẫn cái bài ngày xưa về một người đi biển tận nơi xa, mẹ đang nghĩ về bố đấy, tôi đoán. Tôi không thuộc cả bài hát. Tôi chỉ nhớ vài câu thế này:

Nếu tôi chết ngoài biển khơi, em ơi

Rồi một ngày

Chú bồ câu trắng như tuyết

Sẽ tới đây từ một nơi xa vời

Vội vàng đậu bên khung cửa, em ơi

Đó chính là linh hồn tôi

Khát khao giấy lát nghỉ ngơi

Nơi vòng tay em ấm áp cuộc đời

Một bài hát hay mà buồn, Tôi nghĩ như vậy nhưng Jonathan lại bật cười khi nghe thấy và nói:

- Này Qui ròn, có khi một tối nào đó em lại bay về với anh.

Từ Nangiyala. Và chớ quên ngôi ở kia, giống con bồ câu trắng như tuyết đậu bên khung cửa sổ đấy nhé.

Lúc ấy tôi lên con ho, anh dựng tôi lên, hai tay ôm chặt lấy tôi như vẫn thường làm khi tôi ho dữ nhất, rồi anh hát:

Hỡi Qui ròn bé bỏng yêu ơi

Linh hồn em đang ở bên tôi

Khát khao giấy lát nghỉ ngơi

Nơi vòng tay anh ấm áp cuộc đời. Ngay khi ấy tôi đã bắt đầu hình dung về cuộc sống ở Nangiyala mà không có Jonathan. Không có anh tôi sẽ cô đơn biết chừng nào. Có vui thú gì đâu ở nơi đây những truyền thuyết và phiêu lưu nếu không có Jonathan cùng ở đó. Tôi lại cũng đến sợ hãi và chẳng biết làm gì mất.

- Em không muốn đến đó đâu - Tôi vừa nói vừa mếu máo.

Em chỉ muốn ở đâu có anh thôi, Jonathan ạ

- Nhưng anh cũng sẽ lên Nangiyala, em không thấy thế sao?

Jonathan nói - chỉ sau em một ít thôi.

- Vâng thì sau em một ít - tôi nói tiếp - nhưng biết đâu anh lại chả sống đến lúc anh chín mươi tuổi, còn trong lúc đó thì em bơ vơ trên đó một mình.

Khi ấy Jonathan bảo rằng ở Nangiyala không có thời gian như mình có ở dưới trần gian này, Ngay cho dù anh ấy có sống đến chín mươi tuổi thì tôi cũng sẽ chỉ nghĩ rằng nhiều nhất là hai ngày vừa trôi qua khi anh đến với tôi. Sự thật không có thời gian thì cảm giác đúng là như thế.

- Em có thể tự do được 2 ngày chứ? - Anh hỏi - Em có thể trèo cây này, đốt lửa trại trong rừng này, rồi ngồi bên dòng suối nhỏ câu cá này, em chả mơ những thứ đó mãi là gì. Và khi em đang ngồi đó anh đã bay tới, và em kêu lên " trời ơi

anh Jonathan, anh đã đến rồi đấy ư???"

Tôi cố nín khóc vì tôi nghĩ tôi có thể qua được hai ngày ấy

- Nhưng giá mà anh đến đó trước hai ngày thì tốt biết mấy -
tôi nói- để rồi anh sẽ là người ngồi câu cá.

Jonathan đồng ý với tôi về điều đó. Anh nhìn tôi một hồi lâu, âu yếm như anh vẫn từng nhìn xưa nay, và tôi nhận thấy anh đang buồn, vì anh thì thâm và rất đau đớn:

- Thế mà không được như vậy, và anh sẽ phải sống trên mặt đất này mà không có Qui ròn của anh. Có khi phải đến chín mươi năm!

Đó là những điều mà anh em chúng tôi suy nghĩ!

2.

Bây giờ tôi kể tới đoạn khó kể, đoạn mà cứ nghĩ tới là tôi lại không chịu nổi, đoạn mà tôi không thể không nghĩ tới!

Anh trai Jonathan của tôi - cứ như thể anh vẫn đang ngồi bên tôi, chuyện trò với tôi suốt những buổi tối, rồi đi tới trường,

chơi đùa với bọn trẻ ngoài sân rồi lại đun nước mật cho tôi, và mọi chuyện như vậy, Nhưng đâu có vậy đâu có được như vậy.

.... Jonathan đang ở ngoài Nangialy rồi....

Thật khó quá, tôi không thể, lúc này tôi không thể kể cho các bạn nghe tiếp được. Nhưng sau đó ít lâu, người ta viết trên báo như thế này:

Đêm qua một trận hỏa hoạn phủ khắp khu Fackelrosen trong thị trấn. Một trong những ngôi nhà cổ bằng gỗ đã bị thiêu trụi và mất đi một sinh mạng. Một cậu bé mười tuổi, Karl Surtz, đang một mình nằm ốm trong căn hộ ở tầng hai của ngôi nhà khi lửa đang cháy. Lửa cháy được một lát, anh cậu bé - Jonathan Surtz, mười ba tuổi chạy về và trước khi mọi người kịp can ngăn, cậu đã lao vào ngôi nhà đang bốc cháy để cứu em mình. Tuy nhiên chỉ trong nháy mắt, cả cầu thang đã biến thành biển lửa, và hai cậu bé đang bị lửa vây kín chỉ còn cách duy nhất để tự cứu mình là nhảy qua cửa sổ. Cả đám đông kinh hoàng tụ tập bên ngoài buộc phải chứng kiến cảnh

cậu bé mười ba tuổi không chần chừ cõng em mình trên vai, khi lửa đang bén tới nơi, lao mình qua cửa sổ. Khi rơi xuống đất, cậu bị thương nặng tới mức gần như chết ngay tức thì. Nhưng em trai cậu, được cậu đem thân mình ra đỡ khi rơi lại không hề bị sây sát gì. Mẹ hai cậu bé khi đó đang đi gặp khách hàng - bà là thợ may - choáng váng khi về nhà. Vẫn chưa biết nguyên nhân vụ hoả hoạn.

Trên một trang khác của tờ báo còn đăng bài của cô hiệu trưởng, viết nhiều hơn về Jonathan. Bài báo viết:

Jonathan sư tử thân yêu, lẽ ra tên con phải là Jonathan Trái tim sư tử mới phải chứ? Con có nhớ chúng mình đã học trong sách lịch sử về một ông vua trẻ tuổi người Anh tên là Richard Sư tử tâm, con có nhớ con đã nói thế nào không : "Cứ nghĩ xem, can đảm tới mức được ghi tên vào trong sử sách, chắc con chẳng bao giờ được như vậy đâu nhỉ "

Jonathan yêu quý, cho dù tên con không được ghi vào trong sử sách, thì vào khoảnh khắc gay go, con cũng đã dũng cảm và là người anh hùng vĩ đại như bất cứ anh hùng nào khác.

Cô hiệu trưởng già nua này sẽ không bao giờ quên con. Bạn bè cũng sẽ nhớ con rất nhiều. Lớp học sẽ trống vắng không có Jonathan vui vẻ. Nhưng Chúa yêu thương những người chết trẻ. Chúc con yên nghỉ, Jonathan trái tim sư tử.
Greta Andersson

Bà ấy thật lẫn lộn, bà hiệu trưởng của Jonathan ấy, nhưng bà ấy thật yêu quý Jonathan, cũng như mọi người khác vậy. Và có điều tốt là bà đã nghĩ ra chuyện về Trái tim sư tử. Thật là tốt.

Có lẽ cả thị trấn không ai là không thương tiếc Jonathan, hoặc không ai không nghĩ rằng giá như tôi chết thay thì tốt hơn. Ít ra, đó là những gì tôi thu lượm được từ các bà mẹ đem vải đến để thuê mẹ tôi cắt may quần áo. Họ thở dài và nhìn tôi khi đi qua bếp, rồi họ nói với mẹ tôi " Bà Sư tử tội nghiệp! Và cả Jonathan nữa, mà cậu bé mới phi thường làm sao ! "

Mẹ con tôi dọn đến dãy nhà kế bên dãy nhà cũ, trong một căn hộ y như căn hộ cũ, chỉ khác là ở tầng trệt. Bà con trong cùng xứ cho chúng tôi một số đồ đạc và các khách hàng của mẹ tôi cũng cho một số thứ. Tôi lại nằm trên chiếc xôpha làm giường giống như trước đây. Nhưng mọi cái không còn như xưa vì Jonathan có còn bên tôi nữa đâu....Tôi cô đơn tới mức thấy nhức nhối trong lòng. Tất cả những gì tôi có thể làm được là nằm đó và tự lẩm nhẩm với mình những câu chữ Jonathan đã nói ngay trước lúc chết. Đúng khoảnh khắc chúng tôi đang nằm trên mặt đất sau khi nhảy xuống. Tất nhiên, anh ấy nằm sấp, nhưng có ai đó lật anh ấy lên và tôi nhìn thấy mặt anh. Một dòng máu chảy ra từ khóe miệng và anh khó mà nói được gì. Nhưng đồng thời như anh đang mỉm cười và cố gắng nói đôi lời. "Đừng khóc Qui Ròn. Chúng mình sẽ gặp lại nhau ở Nangiyala "

Anh chỉ nói được có thể. Rồi anh nhắm mắt lại, mọi người tới đưa anh đi và tôi không bao giờ nhìn thấy anh nữa.

Tôi không muốn nhớ lại quãng thời gian sau đó. Nhưng ai mà quên nổi những điều khủng khiếp và đau thương như vậy. Tôi cứ nằm đó, trên chiếc xôpha của tôi và nghĩ về Jonathan tới khi đầu muốn nổ tung ra. Tôi còn sợ hãi nữa. Tôi cứ nghĩ mãi, chắc rằng những chuyện về Nangiyala đều không có thật, mà chỉ là một trong những trò vui mà Jonathan thường nghĩ ra? Tôi khóc hoài, khóc mãi... cứ khóc.

Nhưng rồi Jonahtan về và dỗ dành tôi, thật mà, anh ấy về, ôi thật kỳ diệu. Mọi việc lại gần như đầu vào đó. Có thể ở mãi tận Nangiyala. anh ấy cũng hiểu rằng không có anh, tôi như thể nào, nên anh cần về dỗ dành tôi. Thế là anh về với tôi, và nay tôi không còn buồn chán nữa. Nay tôi chỉ còn phải chờ đợi.

Anh ấy về vào một buổi tối cách đây ít lâu. Tôi đang một mình trong nhà và đang nằm khóc thương anh, tôi cảm thấy sợ hãi và đau khổ, ốm đau và bệnh hoạn đến mức không thể tả nổi. Cửa vào nhà bếp đang mở, vì thời tiết lúc này đang là

mùa xuân ấm áp. Tôi nghe tiếng bò câu gù gù bên ngoài.
Ngoài sân ấy, có nhiều chim câu lăm, và chúng cứ gù gù suốt cả mùa xuân.

Rồi chuyện ấy xảy ra....

Đúng lúc tôi đang nằm úp mặt vào gối mà khóc, tôi chợt nghe thấy tiếng gù gù rất gần, và khi tôi ngẩng lên thì kìa, một con bò câu đậu bên khung cửa sổ, đang nhìn tôi với đôi mắt âu yếm. hãy nhớ nhe, một con bò câu " trắng như tuyết " , không phải màu xám như tất cả những con khác trong sân. Một chú bò câu trắng như tuyết, không ai tưởng tượng nổi tôi có cảm giác gì khi trông thấy nó, vì chuyện xảy ra hệt như trong bài hát " Chú bò câu trắng như tuyết sẽ tới....."

Tôi muốn nói một điều gì đó mà không nói nổi. Tôi chỉ nằm đó nghe chú bò câu ấy gù gù và đằng sau tiếng gù gù ấy là giọng nói của Jonathan, mặc dù không giống như giọng thường ngày của anh, Nó chỉ giống như tiếng thì thầm lan toả ra khắp căn bếp. Tôi chỉ cảm thấy sung sướng vô cùng, ước sao tôi có thể nhảy lên trần nhà, bởi lẽ những gì tôi nghe thấy thật là kì diệu.

Đúng chuyện này mà có thật... thì tất cả những chuyện về

Nangiyala cũng có thật.....